

Силвия бодро излѣзе отъ кѣщи и трѣгна съ твърди крачки къмъ машината, която изглеждаше като нѣкоя черна желѣзна и стоманева планина, що изригва димъ, огънь и пара. Тя хвърли око върху нареденитѣ дълги вагони, прѣпълнени съ народни прѣдставители и пѣтници. Едритѣ снѣжни парцали посипваха спрѣлия се пѣтень домъ, а отъ върха на локомотива силниятъ фенеръ, като небесно око, стрѣляше силна свѣтлина върху побѣлѣлитѣ релси. Грамадиниятъ казанъ високо клокочеше въ тъмнината и приличаше на тѣлото на нѣкое прѣдпотопно чудовище. Изъ тржбата излизаше шумна пара, като да се сърдѣше на хората, които сж запрѣли безъ врѣме бързоходниятъ великанъ, който иска да лети срѣщу вѣтъра, да разбива буритѣ съ желѣзнитѣ си гърди и да буди заспалата природа съ рѣзливата си свирка.

— Вие сте мжжка жена, неволно каза началникътъ на Силвия, когато я заведе прѣдъ стѣпалата на страшната машина. Не губете куражъ и гледайте да застигнемъ изгубеното врѣме. Ако сполучимъ, това ще бѣде безпримѣрно дѣло въ желѣзничарската история.

Силвия стѣпи горѣ и началникътъ изчезна да се качи въ вагонитѣ. Огнярътъ съ очудване се втренчи въ неочакваната гостенка и тъкмѣше да ѝ каже, че тя е сбъркала, дѣто се покачила на локомотива, вмѣсто въ нѣкой пѣтнички вагонъ. Младата машинистка, безъ да му продума нито дума, тури си рѣската върху рѣжката за пускане пара и погледна бѣлѣжника, който показва силата на парата. Като уравни водата, тя съ треперяща рѣжа натисна рѣжката. Въ сѣщия мигъ чудовищниятъ желѣзенъ конъ зашумѣ, като да се възбунтува. Безшумно и безъ